

fotó: Péntzes Kriszta

„Színész nélkül nincs színház”

A MOJO Jez Butterworth virtuóz nyelvezetű és kacagtatóan fekete humorú darabja, amelyet londoni ősbemutatójakor az ádázul vicces, elképesztően bizarr történetmesélésért magasztaltak, és megörökítették, ahogy a premieren a közönség minden egyes tagja érezte, hogy itt valami különleges született. Csakúgy, mint 1956-ban ugyanott, a Royal Court Színházban, John Osborne Dühöngő ifjúságának bemutatóján. Talán nincs még egy társulat a világon, ahol e két darab egyszerre lenne műsoron, és egy színész mindkettőben játszana. Az Orlai Produkció előadásáiban ezt teszi Szabó Kimmel Tamás.

Mit jelent számokra az Orlai Produkció mottója, az „Együtt. Szabadon.”?

Elsősorban az együttgondolkodást, az együttműködés örömét és nehézségeit. Mindenki szabadúszó, mégis színházi és emberi minőségünken is jól érezzük magunkat együtt. Viszont az is nagyon fontos, hogy mindannyian különálló személyek vagyunk, és produkciókra állunk össze csapatként, noha rengeteget melózunk azon, hogy az előadásokon kívül is jó viszonyt ápoljunk egymással.

A Dühöngő ifjúság 1956-ban keletkezett, nagyjából egy időben azzal, amikor a MOJO játszódik. Ez a véletlen egybeesés eredményez bármiféle párhuzamot, hasonlóságot a két általad játszott karakter vagy a darabok között?

Egyáltalán nincs semmi közös a két darabban, talán annyi, hogy a MOJO úgy kezdődik, hogy Ötvös Andris azt kérdezi tőlem: „Kész a tea?” Ezen sokat nevettünk, hiszen a Dühöngő ifjúságban én piszkálom őt állandóan azzal, hogy csináljon

teát. A karaktereinkben sincs semmi közös a két darabot nézve. Mindkettő izgalmas, de teljesen más.

Mi segítette az Osborne-darabot, hogy abból ma érvényes előadás születhetett?

Szerintem az egy nagyon fontos tényező, hogy kik játsszák az előadást. Mi négyen igazán jól tudunk együttműködni, és Papp Jánost is azonnal közénk valólnak éreztük. Hiszem, hogy színész nélkül nincs színház, és bár mindenki pótolható, azért mégsem teljesen. Nekünk szerencsénk van, hogy ilyen klassz szerepeket játszhatunk, és hogy ott vagyunk egymásnak a színpadon.

A MOJO egy kortárs szerző darabja, de egy számunkra ismeretlen térben, időben, a londoni Sohóban, 1958-ban játszódik. Hogyan lesz ebből mai történet?

Nem igazán értem, miért kellene mai történetnek lennie. Miért baj az, ha a megírt milióbe helyezzük az előadást? Ha jól megfigyeljük, általános igazság, hogy sosem a művek aktuálisak, hanem a karakterek, a mondatok, a situációk. Nekünk, színészeknek el kell tudni játszani a szerepeket, és akkor megszületik a mű. Persze, rettentő fontos egy külső szem, a rendező, de Göttinger Pállal mindannyian nagy bizalommal kezdünk neki a próbafolyamatnak.